

Nissan s'endú 25 M€ de la Generalitat i 140 M€ de l'Estat

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 8 de juny de 2020

Amics, amigues,

Fa vergonya veure les sessions del Congrés de Diputats, tant els plenaris com les comissions. Allò sembla la taverna d'un port ple de pirates i "piratas", perquè hi ha algunes que Déu n'hi do. Aquella llargueruda, d'estatura, coll i nas, que, a sobre, és marquesa, sembla que l'hagin tret d'una taverna d'aquelles. De categoria política, res; però té un mal cafè i, de mala educació, no cal ni parlar-ne (ja sabeu que jo no sóc ni de dretes, ni d'esquerreres, ni del mig i, molt menys, dels extrems. M'interessa la política i prou). Doncs, la dita marquesa li ha etzibat a Pablo Iglesias que era fill d'un terrorista. Sembla que no és veritat. Però, encara que ho fos, pare i fill sempre són persones distintes i l'etiqueta que posa la marquesa no té raó de ser en cap cas. Ara, que si no és veritat, aquesta tia es mereix que la llencin al femer.

El govern socialista fa temps que va a la deriva, d'ençà que estava en funcions i ara amb tot plegat. És clar, posant-nos en el terreny espanyol, qui es podria triar? Els (les) d'Unidas Podemos, encara no els veig prou madurs, àdhuc si mirem els seus socis catalans, els Comuns, amb una alcaldessa de Barcelona que no toca quarts ni hores i alguna de les seves regidores, una tal Sanz, que si la pesquen la llencen a la foguera per les desafortunades declaracions que va fer sobre Nissan, malauradament tan actual. Un tipus que semblava decent, Jaume Asens, ha agafat la passa dels Comuns, la ràbia contra el president Torra i el seu govern. Què li deu haver

passat? Em sembla que ara és a Madrid i no s'hi troba gaire bé.

Bé, no voldria perdre'm en detalls grotescs quan aquí ja ens han confirmat la dolentíssima notícia del tancament de les plantes de Nissan a Catalunya. Aquesta notícia, que ja podem considerar un fet per més que s'hi escarrassin la consellera d'empresa de la Generalitat o la Colau a dir que esgotaran totes les possibilitats, el cas està dat i beneït. Els japonesos no fan marxa enrere fàcilment. És més, comparteixen responsabilitat amb uns europeus de la UE, els francesos de Renault, que són els grans beneficiats d'aquesta operació. Però la UE no dirà res, és assumpte privat. Vergonya!

En el nostre món de capitalisme salvatge, una empresa pot tancar quan li doni la gana, tant si la seva producció està al 20% com si està al 100%. He dit capitalisme "salvatge". No seria el mateix una Economia Social de Mercat, on els límits del capitalisme liberal els marca la justícia social. Endemés, Nissan s'endú 25.000.000 d'euros de la Generalitat i 140.000.000 de l'Estat. No hi ha proporció; deixem-ho. Nissan diu que no els ha de tornar, que eren a fons perdut, un regal de les nostres generoses administracions (?). Un regal nostre, dels ciutadans que paguem els impostos que nodreixen les arques públiques, entre els quals hi ha els mateixos treballadors de Nissan. Em sembla molt bé que s'indemnitzi amb fons públics una empresa que s'instal·la en un lloc i crea riquesa i llocs de treball per al territori; però, si plega de mala manera, ha de tornar tot el que se li ha regalat. Hi hauria d'haver condicions. No hi eren en aquest cas? Si és que no, molt malament per ambdues administracions. La Generalitat es queixa des del més alt nivell, l'Estat per boca d'un polític de segona línia, o sigui amb la boca petita. Sí, és clar, es tracta de Catalunya, però també compta en el PIB espanyol, per ara...

Tres mil famílies directes sense un salari, suposant que no en falti cap més; més milers de famílies de treballadors

indirectes. Els qui diuen 4.000 fan molt curt perquè l'arbre multiplicador d'empreses proveïdores de Nissan és molt ample i espès. Nissan i Renault s'han repartit el món com les grans potències ho van fer a Ialta després de la II Guerra Mundial. El poder dels diners i de la força bruta.

El cas Nissan com malauradament en altres casos de desinversió industrial, és conseqüència de la mala política econòmica que comporta una visió a curt termini. En el cas concret de la política industrial i econòmica en general, els governs espanyols han optat per les polítiques més fàcils; per exemple, deixar anar el turisme per la seva pròpia inèrcia i que anés engreixant el PIB. És més, com que rajava tot sol, se l'empenyia amb avantatges de tota mena, oblidant, això sí, que el sol també serveix per generar energia fotovoltaica i tenint més present que aquest, amb la platja i la sangria, tot rutllava. El turisme, com el comerç, en si mateix és bo; ho deia aquí mateix fa quatre dies, però quan el turisme, a més d'emborratxar-se, emborratxa els inversos amb el vistiplau dels polítics, arruïna a llarg termini o passa el que està passant arran de la Covid-19.

Quins són els països que progressen de manera estable? Entre altres requisits, els que fomenten la cultura, la recerca, la innovació. Un sector industrial estable és aquell que es basa en la pròpia tecnologia, la creada com a fruit de la recerca, la innovació, la ciència, que és cultura. Nissan és tecnologia prestada. Aquest ha estat un dels errors històrics de molts països, entre els quals Espanya. Que des del règim del 78 es podia fer alguna cosa des de les comunitats autònomes? Alguna cosa potser sí, però no gaire, perquè, amb un règim centralitzant i recentralitzador quan ha convingut, no es podia fer gran cosa. On es queden els grans recursos? On s'esmercen inútilment quantitats de diners construint aeroports sense avions, línies fèrries sense passatgers, autopistes sense cotxes? Que jo sàpiga, a Catalunya no, de tot això en falta; a la resta de l'Estat? Només cal viatjar.

Hi ha un principi de subsidiarietat que diu: un nivell superior no ha de fer una cosa que pugui fer un nivell inferior més qualificadament i més econòmicament. Quan les decisions es prenen més a prop hi ha moltes més probabilitats que els resultats siguin encertats, bons, que no pas si es prenen a més distància, des d'on la realitat no es veu tan clara. Això s'ha vist amb les decisions polític-sanitàries sobre la pandèmia de la Covid-19. Acabem amb la indústria, la política industrial d'un territori. Penso, com hauríem anat si des de fa anys la política de recerca, innovació, industrial de Catalunya s'hagués decidit des de Catalunya? Però, per això calia una autèntica descentralització, no el "Café para todos". Imagineu-vos quines decisions podríem prendre sobre el terreny nosaltres mateixos si tinguéssim un estat propi? La República Catalana. No és una qüestió política; són coses de menjar!

Vostre,

Josep M. Boixareu Vilaplana